

„EGYÜTT ÉLÜNK, ELFOGADJUK EGYMÁST!”

A Budapesti Fesztiválzenekar rendhagyó évadzáró koncertje

Hősök tere, 2015. június 18. csütörtök, 19 óra

A Budapesti Fesztiválzenekar egy grandiózus eseménnyel zárja a 2014-2015-ös évadot. Felelevenítve a hatalmas tömegeket vonzó, különleges hangulatú Budapesti Búcsú hangversenyait, a zenekar június 18-án ismét visszatér a Hősök tere, és rendhagyó koncertet ad. Míg a muzsikuskok *Fischer Iván* vezényletével *Mendelssohn*nak a Szentivánéji álmához írt kísérőzenéjét játsszák, addig 200 gyerek táncol majd velük együtt a téren. A hátrányos helyzetű fiatalok az ország legkülönbözőbb részeiről érkeznek majd a fővárosba, hogy megmutassák, mit tanultak a több hónapos felkészülés során. Búcsúztassuk együtt az évadot és találkozzunk a Hősök terén! ●

TELEPIEK

Zappe László

Az ambiciózusabb színházcsinálók időnként kiábrándulnak a színházból. Néhány éve *Schilling Árpád*, a nagyszerű és sikeres Krétakör alapítója hagyott föl a formával, hogy közvetlenebb módon próbáljon kapcsolatot teremteni a való élettel, netán hogy alakítani is igyekezzen azt. Ő most már ismét a Katonában próbálja a kétestés Faustot. Idén *Zrinyi Gál Vince*, az ugyancsak sok érdekes, eredeti dolgot is produkáló KoMaTársulat kitalálója és lelke, motorja jutott arra a gondolatra, hogy kimegy az életbe. Az újpalotaiba. Helybeli, lakótelepi fiatalokat fogott be a színházcsinálásba, mégpedig a saját lakótelepükön: „*A háromhónapos próba folyamat alatt a fiatalok saját történeteiket mesélték. Őszintén, nyíltan osztották meg érzéseiket, mindennapi élményeiket. A történet saját szavaikból, saját élethelyzeteikből épül, tapasztalt háttérstáb irányítása mellett...*” Ebből lett a *Blokkoló* című produkció, a Nyírpalota út 53. lakótelepi lakásaiban.

Ha sommásan összegezni akarnám az eredményt, akár azt is mondhatnám, hogy kimenő az életbe, nem találtak semmit. De úgy igazabb lenne, hogy a semmit találták. Kérdés persze, hogy mit nevezünk valaminek. Járv a lakásokat, nézve, hallgatva az ifjúság életproblémáit görgető jeleneteket, idővel *Mary Shelley* Frankensteinjének rútv, de zseniális kreatúrája jut az eszembe. Romantikus korának

teremtényeként dicsőnek, magasztosnak látta *Plutarkhosz* életrajzait a görög-római történelemből. Mindezt én ma csak véres gaztettek, árulások, aljas csalások és főképp mérhetetlen mennyiségű vérontás sorozatának érzem. Nem nagyon lenne tehát alapom arra, hogy semminek nevezzem mindazt, amit a mai fiatalok életük legfontosabb gondolatai, leglényegesebb eseményei gyanánt előadnak. Merthogy ezek a jelenetek a legszűkebb magánélet gondolatait-bajait taglalják. Tanulmányi nehézségeket, szerelmi-szexuális bonyodalmakat, köztük olykor barátság és szerelem viszonyának ősi morális talányát. Legnagyobb problémának a téletlenség és a terhesség tűnik föl. Kitekintés a világra: természetfilm a tévében, hősieség: lövöldözős videójáték.

Meglehet, boldog kor az, amikor ilyenek a legfenyegetőbb árnyak.

Látzólag súlyosabb, társadalmi léptékű gonddal foglalkozik a Centrál Színház új bemutatója, a *Jó emberek*. Igazi osztályharcos darab. Ha nem is egészen olyan, mint amilyeneket egykor szovjet importból kaptunk. Ez most Amerikából érkezett. Harcosága és mélysége bulvár szintű. *David Lindsay-Abaire* műve Bostonban játszódik, egy nyomorogó tengődő lakói és a közülük kiemelkedett, jól kereső, előkelő helyen, remek villában lakó szülész orvos között tör ki a társadalmi feszültség. Egy szellemi fogyatékos

gyermekét egyedül nevelő középkorú nő, miután kirúgták munkahelyéről, álláskeresés közben felkeresi egykori szerelmét, a telepről elszármazott, elmenekült orvost. Ebből lesz egy lelkiismeretmorálizáló veszekedés, amelynek végeredményeképpen kiderül, hogy a kisebb-nagyobb pizsokosságokra képes, hazugságra, átejtésre bármikor kapható telepiek azért alapjában véve mind jó emberek. Ellenben az orvos, aki tanult, törekedett, dolgozott, már a telepen is rasszista gazember volt.

A Centrál Színház bemutatójának fő, ha nem az egyetlen oka az lehetett, hogy abszolút főszerepet kínált *Básti Julin*nak. Ezt ő hibátlanul be is tölti. Többet nem ad. Az ilyesféle bulvártechnikás felszínes művekben sokszor benne van a lehetőség, hogy a színészi személyiség elmélyítse, súlyosabbá tegye a szöveget önmagában való minőségénél. Ez most nem történik meg. *Básti Juli* és a rendező *Puskás Tamás* beérik a magas szinten kiművelt színészi szaktudással. Ezer színben pompázik a nagyszájú nyomornaturalizmus, amihez sok fontos árnyalattal járul hozzá *Szabó Éva* és *Pokorny Lia*, kiegészítő szín a pályakezdő *Rada Bálint*. *Szervét Tibor* elveszítten handabandázik az erkölcsileg reménytelen helyzetben védekező orvos szerepében, *Parti Nóra* meg precízen jeleníti meg az ellenfélhez pártoló elegáns irodalmár feleséget.

Az előadás nagy erénye, hogy mindössze másfél óra egyben, szünet nélkül. Azt azért nem mondhatom, hogy nincs benne üresjárat, de legalább az is szórakoztató. ●